

คุยกับผู้อ่าน

ฉบับนี้มีเรื่องยาเสพติดขึ้นปก และมีการสัมภาษณ์ผู้ช่วยศาสตราจารย์นายแพทย์อุดมศิลป์ ศรีแสงนาม เกี่ยวกับเรื่องนี้อย่างที่ปรากฏอยู่ในฉบับ

การติดยาเสพติดเป็นปัญหาใหญ่ในหลาย ๆ ประเทศทั่วโลก เฉพาะในนครนิวยอร์กซึ่งเป็นเกาะเล็กนิดเดียวมีตัวเลขว่ามีผู้ติดยาเสพติดประมาณ 80,000 คน วันหนึ่งคนแปดหมื่นคนนี้จะต้องลักขโมย จี้ ปล้น ฆ่า เพื่อหาเงินมาซื้อยาเสพติดให้ได้

ในประเทศไทย บางคนว่ามีผู้ติดยาประมาณ 500,000 คน บางคนว่ามีประมาณ 1,000,000 คน นายแพทย์วิชัย โปษยะจินดา เล่าว่าเคยทดลองปล่อยเด็กจากจุดใดจุดหนึ่งในกรุงเทพฯ ให้ไปหาซื้อยาเสพติดมา ปรากฏว่าภายในเวลาไม่กี่นาทีก็จะได้ยาเสพติดกลับมาทุกที

การแก้ปัญหการติดยาเสพติดนั้นยากนักหนา เพราะเป็นปัญหาของสังคมทั้งหมด หรือจะว่าเป็นความล้มเหลวของสังคมก็ว่าได้ ถ้าจะมองเพียงเป็นเรื่องเฉพาะตัวของผู้ติดยาเท่านั้นก็คงจะแก้ปัญหาไม่ได้

การแก้ความหุนหันุนั้นมีหลายวิธี แต่วิธีที่ใช้กันแพร่หลายคือการเสพ เช่น เสพสุรา เสพบุหรี่ เสพฝิ่น กัญชา มอร์ฟิน ฯลฯ คนทุกวันนี้หุนหันุนด้วยเรื่องต่าง ๆ ทำให้ไม่พอกิน ไม่มีงานทำ เข้าเรียนอะไรไม่ได้ ของแพง รถเมล์แน่น ข้าราชการไม่เอาไหน ฯลฯ

ที่ตำบลยกกระบัตร อำเภอบ้านแพ้ว จังหวัดสมุทรสาคร เมื่อท่านพระครูสาครสังวรกิจไปแก้ปัญหาชาวบ้านจนกระทั่งทุกคนมีรายได้จากการทำมะพร้าววันละ 200 ถึง 400 บาท แล้ว ปรากฏว่า ชุมชนเกิดความสงบสุข อาชญากรรมไม่มี การพนันไม่มี เด็กหนุ่มเด็กสาวไม่ทิ้งท้องถิ่นเข้ากรุงเทพฯ แต่ยังมีคนผู้หนึ่งติดยาเสพติดอยู่ พระก็เวียนไปบิณฑบาตขอให้เลิกเสีย ก็ยังไม่สำเร็จ แต่คนผู้นี้ก็ไม่ก่อความเดือดร้อนให้ใคร เพราะเขาก็มีอาชีพมีรายได้ จากการทำมะพร้าววันละ 200 ถึง 400 บาท เช่นเดียวกับผู้อื่น

ในสภาพปัจจุบัน การแก้ปัญหาให้ทุกคนมีอาชีพให้พอกินพอใช้เป็นเรื่องสำคัญที่สุด เพราะถ้าจะทำให้ประชาชนเกิดความพึงพอใจในชีวิต เกิดความรักชุมชน ถิ่นฐานบ้านเกิด และประเทศชาติ

ถ้าเขาไม่พอกินพอใช้ ก็จะเกิดความทุนทุรกาย ความแค้น ความเกลียดความชัง เกลียดชุมชนถิ่นฐานบ้านเกิด เกลียดสังคม เกลียดประเทศชาติ และพร้อมที่จะทำของร้าย ๆ ทุกสิ่งทุกอย่าง อย่างที่เห็น ๆ กัน อย่าว่าแต่ติดยาเสพติดเท่านั้นเลย.

ประเวศ วะสี